

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Έκδίδεται κατά Σάββατον

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ Αρχαίην από της Ιανουαρίου ή Ιουλίου Έσωτερικού δρ. 6— Έξωτερικού δρ. 20</p>	<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ</p>	<p>ΓΡΑΦΕΙΑ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΟΔΟΣ ΚΥΔΑΡΗΝΑΙΩΝ ΑΡΙΘ. 18 (Παραπλεύρως άστυν. τμήματος Πλάκας)</p>
---	--	--

Είς τήν πόλιν Σηλώ, όπου ήδρευεν ο Ήλιε, άρχιερέας και κριτής του Ισραήλ, και ένθα ο Ήησους ο του Ναυή είχε τοποθετήσει τήν Σκηνήν του Μαρτυρίου, έμεινε παύς άκόμη και του Έλκανά και της Άννης ο υίος Σαμουήλ, από τήν μικράν του εκείνην ηλικίαν τύπος χαρισταιμένος εδωξείας και άγνόητος. Ήτο δε άφαιρωμένος εις τήν δηηροσίαν του Κυρίου πλησίον του Ήλιε.

Μίαν νύκτα ο μικρός Σαμουήλ ήκουσε φωνήν, ή οποία τον εκάλεε: Σαμουήλ, Σαμουήλ. Τό παιδίον άπήνησεν: Ήδού ένά. Ένόμισε δε ότι ο Ήλιε τον είχε καλέσει και έδραμε προς αυτόν. Άλλ' ο Ήλιε τώ ειπε: δέν σε εκάλεσα· πήγαινε και κοιμήσου.

Άλλά μόλις εκλείσε τούς οφθαλμούς του, ήκουσε πάλιν τήν ίδίαν φωνήν: Σαμουήλ, Σαμουήλ. Επανελήφθη δε και πάλιν δ,τι και τήν πρώτην φοράν. Τό ίδιον έγεινε και εν τρίτου.

Τότε ο Ήλιε ένόησεν ότι ή φωνή ήρχετο προς τον Σαμουήλ εκ μέρους του Θεού και συνεβόλενας τον μικρόν τι έπραξε να ελεη έν εκλιείτο και πάλιν. Έκαμε δε τοιοιτοτρόπως τό εδωξείας παιδίον. Όταν ο Θεός τον εκάλεσε και τεύατην φοράν, απεκρίθη: λάλει, ότι άκούει ο δούλός σου. Είς τήν σκηνήν ταύτην αναφέρεται ή άνωτέρω άραία ειςάν.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΣΥΝΤΟΜΟΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ
ΥΠΟ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου αριθμού)

Κε'μενον.

«Μετὰ δὲ τὸ παραδοθῆναι Ἰωάννην ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς πρὸς τὴν Γαλιλαίαν κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ λέγων ὅτι πεπληρώται ὁ καιρὸς καὶ ἤγγικεν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ· μετανοεῖτε καὶ πιστεύετε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ. Περιπατῶν δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας εἶδε Σίμωνα καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, βιάζοντας ἀμφίβλητρον ἐν τῇ θαλάσῃ· ἦσαν γὰρ ἀλιεῖς· καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς γενέσθαι ἀλιεῖς ἀνθρώπων. Καὶ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα αὐτῶν ἠκολούθησαν αὐτῷ. Καὶ πρὸς ἐκεῖθεν ὀλίγον εἶδεν Ἰάκωβον τὸν υἱοῦ Ζιβεδαίου καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ αὐτοὺς ἐν τῷ πλοίῳ καταρτίζοντας τὰ δίκτυα, καὶ εὐθέως ἐκάλεσεν αὐτούς. Καὶ ἀφέντες τὸν πατέρα αὐτῶν Ζιβεδαῖον ἐν τῷ πλοίῳ μετὰ τῶν μισθωτῶν, ἀπήλθον ὀπίσω αὐτοῦ.» (14-20).

Σύντομος ἐρμηνεία.

Κατόπιν ὁ Ἰησοῦς ἦλθεν ἐκ τῆς ἐρήμου εἰς τὴν Ἰουδαίαν. Ἐλέγετο δὲ Ἰουδαία τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸ νότιον μέρος τῆς Παλαιστίνης. Καὶ ἔμεινεν ἐδῶ ἐπὶ τινα χρόνον, μαρτυρούμενος ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου αὐτοῦ καὶ Βαπτιστοῦ, ὅτι ἦτο ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἦλθε, διὰ τὸ ἄρῃ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου. Ὅτε ὁμῶς ὁ Ἰωάννης συνελθὼν καὶ ἐφυλακίσθη ἀπὸ τῶν Ἡρώδην τὸν Ἀντίπαν, περὶ τὸν ἤλεγχε διὰ τὸν παράνομον συνοικισμὸν τοῦ μετὰ τὴν Ἡρωδιάδα, τὴν σύζυγον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἡρώδου τοῦ Φιλίππου, ὁ Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Ἄνομαζέτο δὲ τοιοῦτοτρόπως τὸ βόρειον μέρος τῆς Παλαιστίνης, τὸ πρὸς δυσμὰς τοῦ Ἰορδάνου καὶ πρὸς βορρᾶν τῆς Σαμαρείας. Καὶ διερχέτο εἰς ἄνω Γαλιλαίαν, ἥτις ἦτο πετρώδης, καὶ κάτω Γαλιλαίαν, ἥτις ἐξείσταινετο ὀρειώτερη καὶ εὐφορύτερα.

Εἰς τὴν χώραν ταύτην ὁ Ἰησοῦς εὐδὸς ὡς ἦλθεν ἐκήρυττε τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔλεγεν ὅτι ἐτελείωσεν ὁ καιρὸς, κατὰ τὸν ὁποῖον ἴσχυεν ἡ Παλαιὰ Διαθήκη καὶ ἔμενον τὰ ἔθνη εἰς τὴν πλάνην καὶ περιέμενον ὁ κόσμος νὰ ἔλθῃ ὁ Μεσσίας· ὅτι ἦδη τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἐφθασε καὶ ὁ Μεσσίας ἐπεφάνη ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων, διὰ τὸ ἐκβαλῆναι τὸν Σατανᾶν ἐκ τοῦ κόσμου καὶ ἐγκαθιδρῶσαι εἰς τὰς καρδίας καὶ τὸν βίον τῶν γνησίων ἀκολουθῶν τοῦ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Μετανοεῖτε λοιπὸν, ἔλεγε, καὶ δέξασθε τὴν νέαν καὶ τελείαν καὶ ζωοποιὸν πίστιν, ἡ ὁποία ἀποκαλύπτεται διὰ τοῦ εὐαγγελίου μου.

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς περιπατεῖ παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, ἡ ὁποία καὶ θάλασσα τῆς Τιβεριάδος λέγεται καὶ λίμνη Γεννησαρέτ. Δεκαπέντε μίλια μῆκος ἔχει ἡ λίμνη αὕτη, πλάτος δὲ περὶ τὰ ἕξ ἕως ὀκτώ, καὶ περιεβάλλετο ἀπὸ λόφου, τερπνοῦ καὶ καρποφόρου καὶ διεκρίνετο διὰ τὰς ἀσυγκρίτους καλλονὰς τῆς. Κατὰ τὸν παραθαλάσσιον περιπατῶν τοῦ τοῦτον συνήνησε τοὺς ἀδελφοὺς Σίμωνα καὶ Ἀνδρέαν, υἱοὺς τοῦ Ἰωᾶ, ἀπὸ τὴν Βηθσαιᾶ τῆς Γαλιλαίας, ἥτις ἐκεῖτο παρὰ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος· ἔρριπτον δὲ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τὰ δίκτυά των εἰς τὴν θάλασσαν· διότι ἦσαν ἄλιεῖς.

Ὁ Ἰησοῦς, καθὼς τοὺς εἶδεν, ἐσταμάτησε καὶ τοῖς εἶπεν· Ἐλᾶτε μαζί μου, καὶ θὰ σᾶς κάμω νὰ γενίτε ἀλιεῖς ἀνθρώπων· θὰ σᾶς δώσω δηλαδὴ τὸ δίκτυον τοῦ θεοῦ λόγου καὶ τῆς χάριτος τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ θὰ σᾶς ἀνοδείξω ἱκανοὺς νὰ συλλαμβάνετε ψυχὰς, αἱ ὁποῖαι κινδυνεύουσιν εἰς τὸ πέλαγος τῆς πλάνης καὶ τὰ κύματα τῆς ἁμαρτίας, καὶ νὰ τὰς σφίξετε ἀπὸ τὸν ἠθικὸν καταποντισμὸν καὶ τὴν αἰώνιον ἀπώλειαν.

Ἐκεῖνοι εἶχον ἀκούσει προηγουμένως περὶ τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τῶν Βαπτιστῶν Ἰωάννην, πρὸ πάντων δὲ ὁ Ἀνδρέας, ὁ ὁποῖος καὶ δλόκληρον ἡμέραν, ὅτε διέτριβεν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, εἶχε μείνει πλησίον τοῦ Ἰησοῦ ἀκούων ἰδιαιτέρως τὴν διδασκαλίαν του (Ἰωᾶν. Α΄. 35—43). Ἐνήργησε δὲ εἰς τὴν ψυχὴν των καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀμέσως ἀφῆσαντες τὰ δίκτυα καὶ τὴν ἀλιεῖαν τῶν ἰχθύων, ἠκολούθησαν τὸν Ἰησοῦν.

Ἀφοῦ ἐπροχώρησαν ὀλίγον περαιτέρω, εἶδε τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην, τοὺς υἱοὺς τοῦ Ζιβεδαίου καὶ τῆς Σαλώμης, οἱ ὁποῖοι εὕρισκοντο μέσα εἰς τὸ ἀλιευτικὸν των πλοῖον καὶ διέτριβαν τὰ δίκτυά των. Ἐκάλεσε λοιπὸν καὶ τοὺτους ἀμέσως, ὅπως τὸν ἀκολουθήσωσι καὶ γίνωσι καὶ οὗτοι ἄλιεῖς ἀνθρώπων. Καὶ αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ἐπίσης διεφλέγοντο ἀπὸ τὴν προσδοκίαν τοῦ Μεσίου, εἶχον δὲ γνωρίσει ἐκ τοῦ Προδρόμου ὡσαύτως κατὰ πρῶτον τὴν ἀποστολὴν τοῦ Ἰησοῦ, ἀφῆσαντες εἰς τὸ πλοῖον τὸν πατέρα των Ζιβεδαῖον μετὰ τοὺς βοηθοὺς μισθωτοὺς ἀλιεῖς, τὸν ἠκολούθησαν καὶ αὐτοί. (Ἀκολουθεῖ)

Οἱ ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΜΕΝΟΙ ΤΩΝ ΓΑΔΑΡΗΝΩΝ
ΗΤΟΙ
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΚΑΤΟΝΟΜΑΣΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου ἀριθμοῦ)

§ 1. Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί! Ἰατρικὸν διὰ τὴν ἀκολασίαν δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς· ὑπάρχει μόνον εἰς τὰ οὐράνια. Διότι ἐν τῷ πάθος τοῦτο εἶνε τὸ βιαιότερον ἐξ ὅλων· ἐν ἡ ἀκολασία μᾶς ἀποσπᾶ ἐντελῶς ἀπὸ τὴν πνευματικὴν ζωὴν καὶ μᾶς καθιστᾶ, καθὸ ποιοῦντας τὴν ἁμαρτίαν δούλους τῆς ἁμαρτίας (Ἰω.η', 35)· ἐν μᾶς νεκρόν ἡθικῶς καὶ ἀπωθούσα μακρὰν ἡμῶν τὸ ἅγιον Πνεῦμα, μᾶς ἀφῆνει ἀναίσθητα καὶ ψωφισμένα πτώματα, αἶ, τότε ἐπίγειος δύναμις

δὲν ἡμπορεῖ βέβαια νὰ μᾶς ἀναστήσῃ· θὰ μᾶς ἀναστήσῃ μόνος ὁ Θεός. «Ἐὰν μὴ Κύριος, παρατηρεῖ ὁ ἅγιος Ἰωάννης, ὁ τῆς Κλίμακος συγγραφεὺς, ἐὰν μὴ Κύριος καταλύσῃ οἶκον σαρκὸς καὶ οἰκοδομήσῃ οἶκον ψυχῆς, εἰς μάτην ἐνήστευσε καὶ ἠγρύπνησεν ὁ καταλύειν βουλούμενος.» (λογ. ἸΕ' κ'α'). Ἀλλαχοῦ δὲ ὁ ἴδιος πατὴρ δὲν θεωρεῖ τὸσον μέγα θαῦμα τὸ νὰ μάχωνται καὶ νικῶσιν οἱ εὐλοὶ ἀγγελοὶ τοὺς ἐπίσης ἀλόλους δαιμονας, ὅσον τὸ νὰ τροπώσῃ ὁ ἐνυλὸς καὶ ἑσαρκὸς ἄνθρωπος τοὺς ἀλόλους ἐχθροὺς τῆς φιληδονίας. (αὐτ. οα'). Ὁ δὲ ἅγιος Ἰερώνυμος, παραβάλλων τὸν ἀκόλαστον πρὸς ἄνθρωπον πρὸ πολλοῦ νεκρωθέντα, ἀνομολογεῖ δικαίως, ὅτι, καθὼς μόνον θαῦμα μέγιστον θὰ ἐξήγειρε τὸ νεκρὸν, παρεμοίως θαῦμα μέγιστον χρειάζεται διὰ τὸ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τοῦ πάθους καὶ ὁ ἐμπαθῆς. (Ad Eustoch. Epis. 12.) Ἀλλὰ τὰ θαύματα, ἀδελφοί, δὲν τὰ κατορθῶσιν οἱ ἄνθρωποι. Μόνος ὁ ἐν οὐρανοῖς Κύριος, ὁ ἀπαλλάξας τὸν Γαδαρηνὸν ἐκ τῶν δαιμονίων καὶ πολλοὺς ἐκ νεκρῶν ἀναστήσας, δύναται νὰ θαυματουργῇ. Προσδράμωμεν λοιπὸν πρὸς αὐτόν, ἀποπτύοντες τὸν ζυγὸν τῶν ἀσέμων γυναικῶν. Εἴπωμεν εἰς τὸν πονηρὸν κόσμον τὸ κέρετ' αἰ· Φύγωμεν ἐκ τῶν Σιδομίων καὶ Γομόρων, ἵνα μὴ συγκρατακώμεν καὶ ἡμεῖς. Μὴδὲ στραφώμεν πλέον εἰς τὰ ὀπίσω, ἵνα μὴ μεταβληθώμεν, ὡς ἡ ἄρρων γυνὴ τοῦ Ἄωτ, εἰς στήλην ἄλατος. Ἐς κόρακας ἢ σὰρξ καὶ τὸ αἶμα, ἐς κόρακας πᾶν ὄργανον ἀμικρωτῶν. Ἐς κόρακας οἱ κακοὶ σύμβουλοι, ἐς κόρακας αἱ βλαβεραὶ συντροφίαι. Ἐς κόρακας τὰ ἄσμενα θεάματα, καὶ αἱ βωμολοχίαι, καὶ οἱ κορδακισμοί. Ἐς κόρακας καὶ αἱ μυθιστορίαι, τὰς ὁποίας θὰ καύσωμεν τώρα ἀμέσως, καὶ ἂν τρόπον ὁ ἅγιος Κυπριανὸς ἔκαυσε τὰ μαγικά του βιβλία πρῶτον, καὶ εἶτα προσῆλθεν εἰς τὸ βάπτισμα. Οὕτω καὶ ἡμεῖς ἀπαρνούμενοι τὸ πάθος θὰ ἔλθωμεν ἐνώπιον τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ἵνα ἠρηνώσωμεν διὰ τὸν ρύπον καὶ συντριμμὸν τῆς ψυχῆς μας καὶ ἐκζητήσωμεν παρ' αὐτοῦ ὀλοφυρόμενοι τὸν νέον χιτῶνα, τὸν ὁποῖον ἀπεργάζεται ἡ εὐαγγελικὴ μετάνοια. Ναί, φύγωμεν ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας! Φύγωμεν ἐκ τῆς ὀργῆς τῆς ἐπερχομένης. Εἰς τοὺς πολέμους κατὰ τῶν ἁμῶν μας ἀνθρώπων ἐκεῖνος εἶνε ἀνδρειότερος, ὅστις ἀπομένει ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης καὶ δὲν κινεῖται ἐκ τῆς θέσεώς του. Ἀλλ' εἰς τοὺς πολέμους κατὰ τῶν δαιμόνων ἐκεῖνος κρινεταί ἀξιος στεφανῶν, ὅστις αὐτοστιγμὴ στρέφει τὰ νῦτα ἐνώπιον τοῦ πειρασμοῦ. Ὁ φυγὰς, ὁ τρέσας, αὐτὸς εἶνε ὁ νικῶν καὶ ὁριαμθεῖων κατὰ τῶν δυνάμεων τῆς ἁμαρτίας. Διατί λοιπὸν ἴστασαι ἀκόμη, ὦ ἄνθρωπε, καὶ διατί δὲν φεύγεις; Τὸ ἔδαφος ὑπὸ τοὺς πόδας σου εἶνε σαθρὸν· μετὰ μίαν στιγμὴν ἢ γῆ θὰ σεισθῇ καὶ θὰ σὲ καταπίῃ. «Σὺδῶν λοιπὸν σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν. Μὴ περιβλέψῃς εἰς τὰ ὀπίσω, μὴδὲ στή: ἐν πάσῃ τῇ περιχώρῳ. Εἰς τὸ ἔρος σῶζου» (Γεν. ιθ', 17.) «Ἔστι δὲ τὸ δρας,» ὡς ἄριστα ἐρμηνεύει ὁ πολὺς Ὀριγένης, «Κύριος Ἰησοῦς.» (Σειρὰ Πατέρων σ. 249.)

§ 2. Θὰ προσέλθωμεν λοιπὸν εἰς τὸν Χριστόν, ἵνα διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ σταυρωθώμεν τὴν σὰρξ καὶ τοῖς πα-

θήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις. Καὶ θὰ προσέλθωμεν μετ' ἀδιστάκτου πίστεως, ὅτι θὰ μᾶς δεχθῇ καὶ θὰ μᾶς σώσῃ. Διότι δὲν ὑπάρχει, ἀδελφοί μου, πάθος τὸ ὁποῖον νὰ μᾶς ἀπελπίξῃ περισσότερο καὶ νὰ μᾶς φέρῃ εἰς τελείαν ἀπόγνωσιν παρὰ τὸ πάθος τῆς ἀκολασίας. Ὁ ἐμπεσὼν εἰς βρωμερὰς ἁμαρτίας καὶ ὑποδουλωθεὶς ὑπὸ πνευματῶν ἀκαθάρτων φρονεῖ ὅτι εἶνε ἀδύνατον πλέον νὰ συνδεθῇ μετὰ τὸν Θεόν του. Μία φωνὴ ἐνδόμυχος τῷ κράζει διαβολικῶς ὅτι πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον τοῦ ἀνευ ἐλπίδος ἐπιστροφῆς. Εἶνε αἱ εἰσηγήσεις τῆς πονηρίας λεγεῶνας. «Τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου; Ποία σχέσις ὑπάρχει πλέον μεταξὺ ἐμοῦ τοῦ καταρριπωθέντος καὶ σοῦ τοῦ ἀγνοτάτου υἱοῦ τοῦ Θεοῦ; Ὡ, ἕς καλοῦνται· ἄλλοι μαθηταὶ σου, οἱ τὴν παρθενίαν ἀσκούντες, εἰς ἐμὲ δὲ μὴ πλησιάζεις, διότι σοῦ εἶμαι ἐντελῶς ξένος.» Ταῦτα ὑπόουλως λαλεῖ τὸ πνεῦμα τῆς ἀκρασίας πρὸς τὸν ἀκόλαστον, καὶ διὰ τοῦ ἀκόλαστου, τοῦ οὐδεμίαν ἔχοντος κυριότητα ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, πρὸς τὸν Θεόν. Ἀλλὰ σύ, ὦ ἀμικρωτῆ, μὴ ἀκούεις τὰς πονηρὰς ταύτας εἰσηγήσεις. Μὴ πιστεύεις εἰς τὸν δόλιον δράκοντα τῆς ἀδύσσου. Ναί, εἶνε ἀληθές, ὅτι οὐδεμία ἁμαρτία ὡς ἡ φιληδονία μᾶς ἀπαλλοτριεῖ ἀπὸ τοῦ Ἐπουρανίου Πατρὸς μας. Ἀλλ' ἐπίσης ἀληθές εἶνε ὅτι ὁ Θεὸς πάντα ἐπιστρέφοντα δέχεται μετάνοιαν ἀγκύλας, ἀρκεῖ νὰ θελήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ. Μὴ σε τρομάξῃ λοιπὸν ἡ ἱλαρωτάτη ὄψις τοῦ Ἰησοῦ. Μὴ γίνωσαι ὑποβρόχιος ὑπὸ τῶν ἐλέγχων τῆς συνειδήσεως. Μὴ λέγεις ἀπελπίς: «Τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου; Δέμοι σου μὴ με βασανίσῃς.» Διότι μὴπως ὁ Ἰ. Χριστὸς ἐβασάνισε τὴν ἐπ' αὐτορῶν συλληφθεῖσαν γυναῖκα καὶ δὲν τὴν συνεχώρησε πολλῶν μᾶλλον, ἐπὶ τῷ ὄρῳ νὰ μὴ ἁμαρτάνῃ πλέον; Μήπως ὁ Ἰ. Χριστὸς ἐβασάνισε τὴν Σαμαρειτίδα, ἥτις μετὰ ἕξ ἀνδρῶν παρανόμως συνέζησε; Μήπως ὁ Ἰ. Χριστὸς ἐβασάνισε τὴν πόρνην, τὴν πεσοῦσαν εἰς τοὺς πόδας του καὶ μυρώσασαν αὐτοὺς μετὰ τὸ μύρον τῆς, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὰ δάκρυα καὶ μετὰ τοὺς στεναγμούς τῆς; Μὴ φοβῶνται λοιπὸν, ἀλλὰ πρόσελθε μετὰ πίστεως εἰς Θεὸν πανοικτιρμονα, ὅστις ἀφῆκε τοὺς ἐνενήκοντα ἐννέα ἀγγέλους του εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καθ' ὃ λέγει ἡ παραβολὴ, διὰ τὸ νὰ καταβῇ κάτω εἰς τὴν βραχώδη καὶ παραγγώδη καὶ ἀκατανόητον γῆν μας καὶ ζητήσῃ τὸ ἐν πρόβατον τὸ ἀπολωλός, τὸν ἄνθρωπον. Κάμε τὴν καλὴν ἀπόφασιν. Καὶ τότε θὰ ἴδῃς ὅτι καὶ ἐὰν ὦσιν αἱ ἁμαρτίαι σου ὡς φοινικοῦν καὶ ὡς κόκκινον, ὡς χιόνα καὶ ὡς ἔριον θὰ τὰς λευκάσῃ. (Ἦσ. α', 18). Ἀλλ' ἀπαξ ἐπιστρέψας—σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλιν—ἐπίμεινον εἰς τὴν καθαρὰν ὀδόν. Πρόσεξον πᾶν ὅ,τι ἀπέκτησας διὰ τῆς θαυματουργοῦσης θείας χάριτος καὶ τῶν ἐνδελυχῶν σου πόνων μὴ σοῦ διαφύγῃ. Διότι, καθὼς εἰς τὰς ἀσθενείας αἱ παλιμπτώσεις καθιστοῦν τὴν θέσιν τοῦ ἀρρώστου προβληματωδέστεραν, παρεμοίως καὶ ἡ ἐπιστροφή εἰς τὸν παλαιὸν ἔμετον καθιστᾶ τὴν θεραπείαν μας δυσανάλλακτον, ἀδύνατον δὲ, τολμῶ εἰπεῖν, καὶ εἰς αὐτόν τὸν Παντοδύναμον Θεόν. Μὴ λοιπὸν δμειάσωμεν ἀδελφοί, τὰ ἀνόητα δαιμόνια, εἴτινα ἐξελέθονα ἀπὸ τοῦ

ἀνθρώπου εὐφρόνως εἰς τὰς χοίρους καὶ ὤρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν λίμνην καὶ ἀπενήγην. Ἄς μὴ ἐξέλθωμεν ἐκ τοῦ ἀνθρώπινου εἰδώλου, ὅπως ἔως χθὲς ἐλατρώμεν, διὰ τὸ εἰσαγάγωμεν τὴν καρδίαν μας εἰς χοίρινον. Ἄς μὴ ἀφώσμεν τὸ κακόν, διὰ τὸ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὰ χειρότερα. Ἄς μὴ ἀμιψώμεν ἀπλῶς τόπους μετακινούμενοι ἐκ τῶν χοίρων εἰς τοὺς κρημνοὺς, ἐκ τῶν κρημνῶν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐκ τοῦ ἐνὸς ἔρωτος εἰς τὸν ἄλλον. Ὅχι· ἀλλ' ἄς ἐγκαθιδρύσωμεν στερεῶς τὰς καρδίας μας ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ διαρκῶς καὶ ἐπιμόνως, σβύνοντες τὸ φιλόδιον πῦρ διὰ τοῦ ἐπουρανίου, καὶ πνίγοντες τὴν ἀγάπην τῆς σαρκὸς διὰ τῆς κραταιᾶς ἀγάπης τοῦ Παναγίου.

§. 3. Καὶ ἤδη παρατηρήσατε, εὐσεβεῖς ἐκκλησίασμα, τὸ μέγα θαῦμα τῆς θείας Παντοδυναμίας. Ἰδετε τὸν ἀνθρώπον, ἀφ' οὗ τὰ δαιμόνια ἐξεληλύθει, ἱματισμένον καὶ σωφρονιστὰ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ. Θαυμάσατε τὴν αἰφνίδιον μεταβολὴν τοῦ παραφόρου εἰς εἰρηνικόν, τοῦ γυμνοῦ εἰς ἡντρεπισμένον, τοῦ βρωμεροῦ εἰς εὐώδη, τοῦ δούλου τοῦ διαδόλου εἰς ἀπελευθέρωτον Θεοῦ, τοῦ ἀποτροσιζομένου ὑπὸ πάντων εἰς μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ κηρύσσοντα κατ' ὅλην τὴν πόλιν ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς. Ἐλ, πόσον ὠραῖα εἶνε τὰ δημιουργήματα τῆς θείας Χάρτιος, πόσον κόσμια, πόσον σεμνά! Ἰπῆρξας ἄλλοτε καὶ σύ, ἀδελφεῖ, ἀσμενος καὶ πολλοὺς ἐσκανδάλιζες μὲ τὸν ἀτακτόν σου βίον; Ἦσο καμμία Μαγδαληνή, ἐξ ἐκείνων αἱ ὑποίכי τὴν δοθεῖσαν εἰς αὐτὰς καλλονὴν μεταχειρίζονται πρὸς ἄγαν ψυχῶν; Ἐστάθης ὅμοιος μὲ τὰς θυγατέρας Σιών, αἵτινες, κατὰ τὸν προφήτην, ἐπορεύθησαν μὲ ὑψηλὸν τράχηλον καὶ μὲ νεύματα ὀφθαλμῶν, σύρουσαι τὰς μακρὰς ἐσθῆτας καὶ παίζουσαι μὲ τοὺς πόδας των; (Ἦσ. γ', 16). Ἄρκει πλέον ἡ ἁμαρτία. Ἄρκει ἡ παραφορά. Ἐλθέ τώρα πλείον καὶ κάθησον ὡς ὁ ἀπαλλαγείς δαιμονιζόμενος ἱματισμένος καὶ σωφρονιστὴς παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ. Ἦσο κόσμιο καὶ ἱματισμένος τοῦντεῦθεν εἰς τὰς σκέψεις σου ἱματισμένος εἰς τὰς συναστροφάς σου, ἱματισμένος εἰς τοὺς λόγους σου ἱματισμένος εἰς τὰ ἐνδύματά σου ἱματισμένος εἰς τὰ βιβλία σου ἱματισμένος εἰς τὰ θεάματά σου πανταχοῦ κόσμιο καὶ ἱματισμένος. Ἦσο εὐώδη Χριστοῦ ἐν τοῖς σωζόμενοις καὶ οὐχὶ ἐν τοῖς ἐπολλυμένοις. (Β' Κορ. β', 15). Φέρε πανταχοῦ τὸ γαμήλιον ἔνδυμα τοῦ ἀναγεννημένου. Ἄν μὲ τὰ μύρα σου παρεπλάνας τοὺς ἀνθρώπους, τὰ μύρα ταῦτα χύσον τώρα εἰς τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ. Ἄν μὲ τοὺς πλουσίους βοστρούχους σου ἠγκίστρεις τοὺς ἀνοήτους εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ Σατανᾶ, ἐλθέ ἤδη νὰ ἀποσογγίσης τοὺς παναχράντους πόδας τοῦ υἱοῦ τῆς Μαρίας. Ὡ ἀδελφοί μου προσφιλέστατοι! Δὲν εἶνε θλιβερόν νὰ καταστωεῦμεν τὴν ζωὴν μας, τὴν νεότητά μας, τὴν θέρημν μας, τὸ σφεῖγός μας, ὅλα αὐτὰ τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ, εἰς ἐπέκτασιν τῆς βασιλείας τοῦ Κακοῦ; Συλλογισθητε. Δὲν θὰ εἴμεθα τὰ δυστυχέστερα τῶν πλάσμάτων αἰρίου, ὅταν θὰ παρέρχονται ἐνώπιόν μας οἱ ὅμοιοί μας, ρωμαλεῖα καὶ ἀκτινοβόλα σκευὴ τῆς ζωῆς, ἐνῶ ἡμεῖς ρικνοὶ καὶ ὀδωδότες καὶ κἀτισχνοὶ καὶ ὡς κἀλαμοὶ σκληρόμενοι θὰ καταρῶμεθα

τὴν ὥραν, καθ' ἣν διὰ στιγμιαίαν ἀπόλαυσιν ἀνετρέψαμε τὴν λυχνίαν τῆς ὑπάρξεώς μας; Διὰ τοῦτο ἄς ἀντιστῶμεν οἱ πάντες κατὰ τῆς ἀκολασίας. Καὶ καθὼς εἰς τὰς Κάτω Χώρας τῆς Ἑβρώπης, ἐκεῖ ὅπου τὸ ἔδαφος εἶνε χαμηλὸν καὶ ἡ θάλασσα πολλὰκις ἀπειλεῖ νὰ κατακλύσῃ τὰς οἰκίας καὶ ἀγορὰς καὶ ἀγρούς καὶ τὰ πάντα, οἱ Ὀλλανδοὶ ὅλοι σπεύδουσι σύσσωμοι καὶ ἀνεγείρουσι ἰσχυρὰ προχώματα πρὸς διάσωσιν των ἐκ τοῦ μαινομένου στοιχείου, παρομοίως καὶ ἡμεῖς προχώματα ἰσχυρὰ ἄς ἀνυψώσωμεν κατὰ τῆς ἀκρασίας, ἣτις μαινομένη ὡς δαίμων ἐξώρμησε καθ' ἡμῶν, ἀπειλοῦσα τὰ πάντα νὰ ἐρημώσῃ. Οἰκογενεῖς ἀρχαὶ λοιπὸν, ἀγρυπνεῖτε ἐπὶ τῆς ἀγιότητος τοῦ οἴκου. Παρθένοι καὶ νέοι μὴ λησμονεῖτε ὅτι ἡ σωφροσύνη εἶνε ὁ πολυτιμότερος στέφανος. Ἱερεῖς, μὴ παύετε κατατοξέοντες διὰ τοῦ λόγου τὸ πολυκέφαλον καὶ παλίντροπον καὶ ὑπουλον θηρίον. Σεῖς πρὸ πάντων μητέρες, σεμναὶ τῆς οἰκογενεῖς Ἱερεῖς, κρατεῖτε τὸ πῦρ τῆς ἀγγελίας ἀσβεστον καὶ καθὼς ἡ Φύσις διὰ πολλῶν τρυφερῶν περικαλυμμάτων προφυλάττει τοὺς μικροὺς τῶν ἀνθέων κάλυκας ἀπὸ τὰς ἀτμοσφαιρικὰς ἐπιρροίας, οὕτω καὶ σεῖς διὰ πολλῆς προσοχῆς προφυλάττετε τὰ τέκνα σας ἀπὸ τῆς λύμης τοῦ πάθους, τοῦ πανταχοῦ λυσσώδους πνέοντος. Ὁ δὲ Θεὸς τῆς ἀσπίλου ἀγιότητος, ὁ ἀποιαιμῶν ἐν τοῖς κρῖνοις (Ἄσμα στ' 2) καὶ τοὺς ἀγίους ἀγαπῶν, ἄς κατατάξῃ πάντας ἡμᾶς εἰς τὰς χώρας τῶν ἐκλεκτῶν καὶ ἀγίων τέκνων του. Ἀμήν!

ΚΩΝΣΤ. Ν. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΙΩΣΗΦ ΛΑΠΠΙΟΝΙ

Ἰατροῦ τῶν Παπῶν Λέοντος ΙΓ' καὶ Πλου Γ'.

Ο ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

(Μετάφρασις ἐκ τῆς πέμπτης ἐκδόσεως)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ

Β' Ὁ Πνευματισμὸς.

(Συνέχεια τῶν 26-27 ἀριθμῶν).

11. Ἄφ' οὗτο ἀνεγνωρίσθη ἡ ὑπαρξὶς καὶ ἡ ἀξία τῶν μεσαζόντων, ἐζήτησαν νὰ παραγάγωσι καὶ εἰς ἄλλα μέρη, ἔξω τῆς οἰκίας τῶν Φώξ, τὰ μοναδικὰ φαινόμενα, τὰ ἐν αὐτῇ παρατηρηθέντα. Τὰ πειράματα ἐπέτυχον ἀπὸ τὸν περισσότερο κόσμον καὶ δὲν ἤρρησαν νὰ πεισθοῦν ὅτι αἱ μετὰ τῶν πνευμάτων ἐπικοινωνίαι ὄχι μόνον ἦσαν δυναταί, ἀλλὰ καὶ εὐκολαί, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ ἐνεργῶνται τῇ ἐπιεμβάσει μεσαζόντος. Ἐπεχείρησαν τότε νὰ συνάψωσι σχέσεις μὲ τὰς ψυχὰς ἐπιφανῶν προσώπων ἢ μὲ ψυχὰς γνωστῶν ἢ προσφιλῶν ἀπισθόντων. Ἐξ ἄλλου τὰ πνεύματα ἐφάνησαν πολὺ ἐπιθρονοντα τὴν μετὰ τῶν ζώων

σχέσιν. Εἰς τοὺς διακυνθανομένους εἶδον παντὸς εἶδους συμβουλὰς διὰ νὰ εὐκολύνωνται εἰς τὰς ἐπικλήσεις καὶ ζωηρῶς τοὺς ὑπεχρέωνον νὰ ἰδρῶσι παντοῦ σχεδὸν πνευματιστικοῦ κύλους καὶ συγκεντρώσεως.

Καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν μεσαζόντων ὁσημέραι ἤξανε, καὶ ὁσημέραι αἱ πνευματιστικαὶ πράξεις ἐξηπλώνοντο ἀνὰ τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας.

Ἄλλὰ μετὰ τὸ ὅλον τῶν μεσαζόντων τούτων τὴν πρῶτην θέσιν κατέχον πάντοτε αἱ δεὸς Φώξ καὶ οἱ γονεῖς των, τοὺς ὁποίους ὑπελάμβανον ὡς ἐκ προνοίας κληθέντας ὅπως διαδώσωσι τὴν γνῶσιν τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων, καὶ οἱ ὁποῖοι ἴσως τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἶχον ἀρχίσει νὰ στρέψωσι πρὸς ἴδιον των θελοῦν τὴν πρὸς αὐτοὺς χορηγηθεῖσαν προνομακτικὴν προίμησιν ὑπὸ τῶν πνευμάτων.

Διαχθέντες ὑπὸ τοῦ ἱερέως τῆς ἐπισκοπικῆς ἐκκλησίας τῶν μεθοδιστῶν τῆς Hydesville, θεωροῦντος τὰς πράξεις τοῦ πνευματισμοῦ ἀντιβαίνουσας εἰς τὴν θρησκείαν, οἱ Φώξ ἠναγκάσθησαν νὰ καταφύγωσιν εἰς Ράτσεστερ, ὅπου διέμενε ἡ μεγαλύτερα κόρη των κ. Φίς, τῆς ὁποίας αὐτὸς ὁ σύζυγος εὐρέθη ὅτι ἦτο ἐξοχον μέντιουμ. Ἐκεῖ διάφοροι συγκεντρώσεις κατοικῶν τῆς πόλεως ἐσπούδασαν ἀλληλοδιαδόχως τὰ φαινόμενα. Ἀπαντες δὲ ἠναγκάσθησαν ἐκόντες ἕκοντες νὰ ἀναγνωρίσωσι τὴν πραγματικὴν αὐτῶν ὑπόστασιν.

Εὐθὺς κληρῶς, δημοσιογράφοι, ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, ἐπιστήμονες ἤρχισαν νὰ ἐνασχολῶνται μὲ τὰ νέα θεύματα καὶ οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν ὁμολόγησαν ὅτι ἐπεισθήσαν περὶ τῆς πραγματικότητος τῶν φαινομένων καὶ τοῦ ὑπερφυσικοῦ των χαρακτῆρος μὲ τὴν πλήρη βεβαίωσιν ὅτι δὲν ἠπατήθησαν. Ἄρκει ν' ἀναφέρωμεν μετὰ τῶν πρώτων γνωστῶν βιαστώων τοῦ νεωτέρου πνευματισμοῦ τὸν ἱερέα Haumont, ἀνταποκριτὴν τοῦ «Ταχυδρόμου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν», τοὺς δικαστὰς Simon καὶ John Edmonds Talmadge, τὸν δρ. Dexter, τὸν δημοσιογράφον Sarcoche-Héron, τὸν δρ. Marpe, καθηγητὴν τῆς χημείας ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ τῆς Πανσυλβανίας καὶ τὸν συναδελφόν του δρ. Robert Hare.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1852 ἀπεβίβασθη εἰς Σκωτίαν εἰς ἀπὸ τοὺς μάρτυρας τῶν θαυμάτων τοῦ Ρότσεστερ ὁ πρῶτος ὅστις ἀποφασιστικῶς ἔφερεν εἰς Ἑβρώπην τὴν ἐνασχόλησιν τοῦ πνευματισμοῦ. Δὲν ἐβράδυνε νὰ κάμῃ μαθητὰς, οἵτινες πάλιν διέδωσαν τὴν νέαν διδασκαλίαν εἰς Ἀγγλίαν, Γερμανίαν καὶ εἰς τὴν Ρωσσίαν. Εἰς τὴν χώραν ταύτην ἐν ταῦτοις φαίνεται ὅτι δὲν εἶχον παύσει αἱ πνευματιστικαὶ πράξεις νὰ εἶνε γνωσταί. Ἐμμενον ἐν κοινῇ χρήσει παρὰ τοῖς Μογγόλοις καὶ εἰς μέγα μέρος τῆς Σιβηρίας, ὅπου ἀπετέλουν ἀναμφιβόλως τὴν κληρονομίαν τῶν ἀρχαίων ἀνατολικῶν θρησκευμάτων. Λέγουσι δὲ ὅτι καὶ ἐν Σκανδιναυίᾳ τὸ αὐτὸ συνέβαινε.

Οἱ ἀπόστολοι τοῦ Πνευματισμοῦ παντοῦ ἐγένοντο δεκτοὶ μετὰ προθυμίας, καὶ ἱκανοὺς προσηλύτισαν. Ἐν Γαλλίᾳ, ὅπου ὁ πνευματισμὸς εἰσῆλθη συγχρόνως μὲ τὴν εἰς Ἀγγλίαν καὶ Γερμανίαν εἰσοδόν του, τὰ πρῶτα πειράματα

ἐγένοντο σχεδὸν ταυτόχρονως κατὰ τὸν μῆνα Ἀπριλίον 1853 ἐν Παρισίοις, Στρασβούργῳ, Μασσαλίᾳ, Τουλώνι καὶ Βορδῶ.

Κατὰ δὲ τὸ 1858 ἐξ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ὁ πνευματισμὸς εἰσέδυσε καὶ ἐν Ἰταλίᾳ κατ' ἀρχὰς δειλῶς, ὑπὸ τὸ ἀρχαῖον σύστημα τῶν διαφόρων ἡγεμονιῶν, κατόπιν ὁμοῦς εὐθαρσῶς καὶ ἀπροκαλύπτως, ὅταν ἡ πνοὴ τῆς ἐλευθερίας κατέλαβεν ἅπασαν τὴν χερσονήσον.

Ἐν Ἑβρώπῃ, ὅπως πρὸ ὀλίγου ἐν Ἀμερικῇ, ἡ ἀποκάλυψις τοῦ πνευματισμοῦ μεγάλως συνεκίνησε τὸ δημόσιον. Ἄλλ' ἐνῶ οἱ πλείστοι τῶν ἐπιστημόνων τὸν ὑπελάμβανον ὡς τι γελοῖον ἀπαύγασμα τῆς παραφροσύνης καὶ τῆς ἀγυρτείας, τινὲς ἐζήτησαν νὰ ἐρευνήσωσι τὴν ἐσωτερικὴν του φύσιν καὶ δὲν τὸν ἐθεώρησαν ἀνάξιον τοῦλάχιστον προσοχῆς. Ἄνδρες διακεκριμένης παιδείσεως καὶ εἰλικρινείας ὑπέβαλον τὰ νέα φαινόμενα εἰς αὐστηρὰν μελέτην Ἄλλ' ὡς οἱ ἀμερικανοὶ προκατόχοί των, ἀνεκάλυψαν καὶ οὗτοι μετὰ τῶν πνευματιστικῶν ἔργων, τὰ ὑποκί τοῖς ἐπαρουσιαζόν, χονδροειδεῖς δόλους ἀποσκοποῦντας, προδήλως εἰς τὴν ἐξαπάτησιν καὶ τὸ κέρδος. Καὶ ἡ ἀνεκάλυψις αὐτῆ, ὅπως παρομοίᾳ ἄλλῃ εἶχεν ἐπὶ πολὺ παρακωλύσει τὴν ἐπιστημονικὴν μελέτην τοῦ ὑπνωτισμοῦ, οὕτως ἐλεσεν ἰσχυρῶς ὥστε νὰ προσβλέπηται ὁ πνευματισμὸς οὐ μόνον μετὰ δικαίας δυσπιστίας, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς πληρεστέρας καὶ ἰνδικτικωτέρας περιφρονησεως.

(Ἔπειτα τὸ τέλος τῆς Εἰσαγωγῆς)

**Ο ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ
Κ. ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ
ΒΕΒΤΑΖΟΜΕΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗΝ ΚΑΙ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΟΓΙΚΗΝ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄλλὰ, λέγει ὁ ἐπικριτής, πῶς συμβιβάζεται ἡ περὶ ἀδιαφορίας θεωρία αὐτῆ πρὸς τὰ περὶ τοῦ πεισθέντος ἀνθρώπου λεγόμενα, ὅτι οὗτος «καίπερ διηνεκῶς ὀρεῖται εἰς τὸ κακὸν ἠδύνατο νὰ πράξῃ καὶ τὸ ἀγαθόν»; (Φυλλ. 31) Δὲν εἶνε, λέγει, δύο ἀλληλοσυγκρουόμενα προτάσεις «ἡ ἀδιαφορία νὰ φέρῃ κακόν, ἡ δὲ διηνεκῆς ὀρεῖ πρὸς τὸ κακόν νὰ μὴ ἀποκλείῃ τὸ δυνατόν τοῦ ἀγαθοῦ»; Μάλιστα, κ. ἐπικριτῆ, τὰ πράγματα θὰ εἶχον οὕτως, εἰάν τὰ τῆς ψυχολογίας εἶχον ὡς οὐ φαντάζεσαι αὐτὰ, εἰάν ὅπλα δὴ διχα ἐπιστήμης καὶ μαθήσεως συνεκρίνοντο τὰ πράγματα. Εἰς κακίαν ἔγει ἡ ἀδιαφορία ὄχι γενικῶς καὶ ἀπολύτως, ὅπως ἐπιλαμβάνεις τὸ πρᾶγμα σύ, ἀλλ' ὀπίσταν, ὡς λέγομεν ἐν τῇ καιμένῳ, τὸ λογικὸν δὲν ἐνεργῇ ἀκόμη καὶ ἡ σὰρξ φυσικῶς εἶνε ἀδέσμευτος ὑπ' αὐτοῦ, ὡς θὰ ἦτο ἡ πρώτη κατάστασις τοῦ νεοπλάστου Ἀδάμ, εἰάν ἐδημιουργεῖτο ἠθικῶς ἀδιάφορος. Ἢ δὲ ἐν τῷ πεισθέντι ἀνθρώπῳ διηνεκῆς πρὸς τὸ κακὸν ὀρεῖ, ἡ ἀπὸ τῆς παραβάσεως τοῦ Ἀδάμ ρεῖσα, ὑπὸ τὰς αὐτὰς βεβίαις, συ-

θήκας, ήτοι όταν τὸ λογικὸν δὲν εἶνε ἀνεπτυγμένον καὶ θεοπλόγη ἢ σάφει, θὰ φέρη ἐξάπαντος εἰς τὸ κακόν, ὡς τοῦτο βλέπομεν ἐν τοῖς μικροῖς τοῖς ἐκφαίνουσι πολυεδῶς τὴν ἰδιοτέλειαν καὶ τὸν φθόνον. Ἄλλος δὲ λόγος, όταν τὸ λογικὸν ἀναπτυχθῆ καὶ διευθύνῃ τὴν σάρκα· τότε ὁ ἄνθρωπος δύναται δυσχερῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως δύναται νὰ πράξῃ καὶ τὸ ἀγαθόν, διότι, παρὰ τὴν εἰς τὸ κακὸν κλίσιν, ἀπομένει πάντοτε χώρα τις, ἐν ἣ δύναται ἐλευθέρως ὁ ἄνθρωπος νὰ κινήθῃ. Τοῦτο ἀποτελεῖ ἐν τῶν θεμελιωδῶν δογμάτων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας διακριτομένης τῶν Διαμαρτυρομένων τῶν φρονοῦντων ὅτι οὐδὲν ἀγαθὸν δύναται νὰ πράξῃ ὁ φυσικὸς ἄνθρωπος, οὐδ' εἶνε ἀνάγκη νὰ παραπέμφωμεν εἰς τὴν δμολογίαν τοῦ Δοσιθέου παρατηροῦσαν τάδε: «Ἀδύνατον ὅ,τι ποιήσει ὁ ἄνθρωπος (ὁ φυσικὸς) ἀγαθὸν ἁμαρτίαν εἶναι. Τὸ γὰρ καλὸν ἀδύνατον κακὸν εἶναι.» (Ὅρος 14). «Ὁ ἀγνοῶν τὸ δίδαγμα τοῦτο φροντίζει καὶ τὸ μανθάνει, διὰ νὰ μὴ παρῆται τὸ ἐλευθέρῳ πρόσωπον, ἀλλ' ὁ Ὀρθόδοξος ὢν καὶ πρὸς Ὀρθοδόξους ἀποτεινόμενος, νὰ ἐλέγῃ διδασκαλίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ὡς πρὸς τὴν ἀρχέγονον κατάστασιν ὁ ἐπικριτὴς εὐρίσκει προτεσταντικὰ τὰ περὶ αὐτῆς ὑφ' ἡμῶν λεγόμενα, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ αἰτιολογῆ τὸ πρᾶγμα, διότι ἐν τῶν γνωρισμάτων, ὡς εἶπομεν, τῆς κριτικῆς ταύτης εἶνε νὰ ἀποφαίνεται δογματικῶς καὶ ἀναιτιολογητως. Ἡμεῖς λέγομεν ὅτι ἡ ἀρχέγονος κατάστασις εἶνε φυσικὴ, διακρίνοντα δὲ ἀπ' ἡμῶν οἱ Διαμαρτυρόμενοι ὅτι καλῶς μὲν τίθενται αὐτὴν ἐν τῇ φύσει τοῦ ἀνθρώπου, ἡμωρημένως ὅμως ἀποκλείουσι τὴν θείαν χάριν ἐν τῷ Παράδεισῳ, δι' ἧς αὕτη ὄφειλε νὰ διαπτυχθῆ καὶ κρατυθῆ. Ἡ ἀρχέγονος δὴλὰ δὴ κατάστασις, ὡς λέγομεν ἐν σελ. 138, περιλαμβάνει ἐνθὲν μὲν τὴν ἐπὶ τῆς φύσεως καὶ τῶν ζῴων ἀρχήν, τὴν ἀπάθειαν καὶ τὴν ἀθανασίαν τοῦ σώματος, ἐνθὲν δὲ τὴν θεογνωσίαν καὶ τὴν εὐθύτητα τῆς θελήσεως. Ἀπὸ δὲ ὅμως ὅτι ἡ ἐξάλειψις αὐτῆ τοῦ γενάρχου ἀστάσις δὲν ἦτο καὶ τελεία καὶ ἀνεπίδεκτος προόδου, ἰδίως δὲ ἡ εὐθύτης δὲν ἦτο καὶ ἀγνώτης καὶ δικαιοσύνη πλήρης καὶ ἀποτελεσμένη. Εἰς ἐμπέδωσιν τῶν ἠθικῶν ἰκανοτήτων τοῦ Ἀδάμ εἶνε ἀναγκαῖα ἡ θεία χάρις, ἥτις ὡς ἐνωτικὸς δεσμὸς τοῦ ἀπεύρου πρὸς τὸν πεπερασμένον ἄνθρωπον δὲν δύναται νὰ λείπῃ καὶ ἐν τῷ Παράδεισῳ. Πῶς τῶρα τὰ δίδαγματα ταῦτα εἶνε τελείως προτεσταντικὰ; Εἶνε προτεσταντικὰ θὰ εἴπῃ ἡμῖν ὁ ἐπικριτὴς, διότι ἡ ἀρχέγονος κατάστασις κατὰ δίδαγμα τοῦ τε κ. Ρώση καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας «εἶνε προῖον τῆς θείας χάριτος καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας», μὴ ἀποτελοῦν λοιπὸν οὐτε φυσικὸν τι, ὡς οἱ Διαμαρτυρόμενοι δέχονται, οὐτε δῶρόν τι, ὡς οἱ Λυτικοί» (Φυλλ. 29—30). Λοιπὸν ὁ κ. Δουβουινιώτης ἐκδέχεται τὴν κατάστασιν τοῦ γενάρχου οὐτε ὡς φυσικὴν ὡς οἱ Λυτικοί, ἀλλ' ὡς φυσικὴν ἅμα καὶ ὑπερφυσικὴν, διότι τρίτον δὲν ὑπάρχει. Ἀλλὰ μὴν ὡς φυσικὴν ἅμα καὶ ὑπερ-

φυσικὴν ἐκδεχόμεθα καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ τὴν ἀρχέγονον κατάστασιν, ἀπ' οὗ καὶ ἐφ' ὅσον διακρίνομεν ἐν τῷ πρώτῳ ἀνθρώπῳ τὰ φυσικὰ αὐτοῦ δῶρα καὶ τὴν ὑπερφυσικὴν χάριν τὴν διαπτύσσουσαν αὐτά. Ὡς πρὸς τὸν χαρακτικὸν λοιπὸν τῆς ἀρχέγονου καταστάσεως ἂν εἶνε φυσικὴ ἢ μὴ, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ διαφωνία μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἡμῶν. Ἐὰν ὑπάρξῃ, καὶ πρῆπει νὰ ὑπάρξῃ διότι ἄλλως θὰ προτεσταντίζωμεν καὶ οἱ δύο σὺν τῷ Ρώσῳ καὶ τοῖς Πατέροι τῆς Ἐκκλησίας, αὕτη πρῆπει νὰ ἀναφέρεται εἰς τὸ περιεχόμενον τῶν φυσικῶν καὶ τῶν ὑπερφυσικῶν δῶρων, ἥτοι ἄλλα θὰ δέχομαι ἐγὼ ὡς φυσικὰ δῶρα καὶ ἄλλα ὁ ἐπικριτὴς. Ἐγὼ δέχομαι ὡς φυσικὰ δῶρα πάντα τὰ προειρημένα, ὡς ὑπερφυσικὰ δὲ τὴν θείαν χάριν. Τὰ αὐτὰ συναποφαίνεται καὶ ὁ Μεσολωθῆς λέγων: «Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ θεία φυσικὰ χαρίσματα ἀπετέλουν τὴν ἀρχέγονον δικαιοσύνην καὶ κατάστασιν τῶν πρωτοπλάστον» (Συμβολ. Β. τ. 1, 161). Σὺ θεωρῶν τὴν βλῆν ἀρχέγονον κατεῖσται ὡς προῖον τῆς συνεργίας τῆς θείας χάριτος καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας, δὲν θὰ δύνασαι νὰ χωρίσῃς τὰ φυσικὰ δῶρα τῶν ὑπερφυσικῶν, ἀπ' οὗ τὰ πάντα εἶνε ἀποτελεσματὰ δύο παραγόντων, θὰ εἴπῃς δὲ βεβαίως τὰ ἐξῆς: ὁ ἄνθρωπος, συνεργούσης τῆς θείας χάριτος εἰργάζετο καὶ ἐπιτύχων, ὅπως ἄρξῃ τῆς φύσεως καὶ τῶν ζῴων, ὅπως ἡ ἀπαθῆς καὶ ἀθάνατος κατὰ τὸ σῶμα, καὶ ὅπως ἀποκτήσῃ θεογνωσίαν καὶ εὐθύτητα τῆς θελήσεως. Ἀλλὰ τοῦτο θὰ εἴπῃ ὅτι δὲν ἐξῆλθε τῶν χειρῶν τοῦ δημιουργοῦ τέλειος, ἐν ᾧ ἄλλοι ἀνωτέρω ἤξίους, ὅτι οὕτως «ἐξῆλθε τέλειος ἐν τῶν χειρῶν τοῦ Πλάστον.» (Σελ. 24). Ἄν δ' εἴπῃς ὅτι δὲν ἐπεκτείνεις τὴν ἀρχέγονον δικαιοσύνην ὅσον ἡμεῖς, περιορίζεις δ' αὐτὴν ὡς ὁ Ρώσης εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ οὐσιότητα τῆς ἀληθείας, τότε ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης δὲν λέγεις διάφορα ἡμῶν, οἷτινες ἀκριβῶς λέγομεν ὅτι διὰ τῆς θείας χάριτος ὄφειλε νὰ διαπτύξῃ ὁ ἄνθρωπος τὰ πρῶτα φυσικὰ δῶρα, οὕτως ὥστε ἡ ἀρχέγονος κατάστασις ὡς πλήρης καὶ ἀποτελεσμένη νὰ εἶνε προῖον δύο παραγόντων, τῆς χάριτος καὶ τῆς ἐλευθερίας. Ἡ μόνη διαφορὰ θὰ ἦτο ὅτι ἡμεῖς διακρίνομεν τὴν ἀρχέγονον κατάστασιν εἰς πρῶτην (φυσικὰ δῶμα καὶ χάρις) καὶ εἰς ἀποτελεσμένην, εἰς ἣν θὰ ἐφθάνεν ὁ ἄνθρωπος πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς προαγόμενος. Σὺ θεωρεῖς τὴν διάκρισιν ταύτην ὡς σχολαστικὴν καὶ ἄστονον, πλημμελῶς ὅμως καὶ ἡμαρτημένως, ὑπολαμβάνων μίαν τὴν ἀρχέγονον κατάστασιν. Ἀλλὰ μὴ δὲν εἶνε αὕτη, οἱ δὲ λόγοι προφανεῖς. Ἡ θὰ ἐννοῆς ὅτι τοιαύτην τὴν κατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου ἐξελεθόντος ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Πλάστον, ἢ θὰ ἐκλαμβάνῃς αὐτὴν ὡς διαμεροσφαιμένην, ἐκείνην εἰς ἣν θὰ ἐφθάνεν ὁ ἄνθρωπος ἀναπτυσσόμενος τῇ συνεργίᾳ τῆς χάριτος. Ἀλλ' ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ἡ ἀρχέγονος δικαιοσύνη εἶνε δημοδύρημα ὅχι τῆς θείας χάριτος καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ μόνον τοῦ Θεοῦ πλάσαντος τὸν ἄνθρωπον μετὰ σταθερᾶς πρὸς αὐτὸν ῥοπῆς. Κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ἔννοιαν ἡ ἀρχέγονος δικαιοσύνη

δὲν ἀπετελέσθη πλήρης πρὸς τῆς ἁμαρτίας, οὐδ' ἀπωλέσθη διὰ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτηματός. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἀναγνοῦς ὁ ἐπικριτὴς παρὰ τῷ Ρώσῳ ὅτι ἡ ἀρχέγονος δικαιοσύνη εἶνε προῖον τῆς συνεργίας χάριτος καὶ ἐλευθερίας καὶ μὴ ἰδὸν ὅτι οὗτος ἐκλαμβάνει αὐτὴν ἠθικῶς ὡς δικαιοσύνην καὶ οὐσιότητα τῆς ἀληθείας, ἣν διὰ τῆς ἁμαρτίας ἀπώλεσαν» (Δογμα. 434), ἔσπευσε νὰ γράψῃ ὅτι ἐργαζεν. Ἰδὸν δ' ἀπ' ἐτέρου ὅτι ἡμεῖς διαφωνοῦμεν πρὸς τὸν Ρώσῳ διακρίνοντες τὴν ἀρχέγονον κατάστασιν εἰς πρῶτην καὶ εἰς διαμεροσφαιμένην, καὶ μὴ λαβόν ὅτι ἡμεῖς εἰς ἐδύο τινὲς τιθέντες τὰ πλάτος τῆς ἀρχέγονου δικαιοσύνης ἡμεῖς ἢ ὁ Ρώσης, ἐπιλοτιμήθη ν' ἀποκαλέσῃ σχολαστικὴν καὶ ἄστονον τὴν τοιαύτην διάκρισιν. Ἐν σελ. 32 ὁ ἐπικριτὴς γράφεται ἀμφιβάλλον ἢ ὑπονοῶν ὅτι εἰμεθα κληρονομικῶς ἁμαρτωλοί, ἔτι συμμετασχόντες διὰ τῆς ἐλευθέρως βουλήσεως τῆς προπατορικῆς ἁμαρτίας. Ἐξ ὧν δὲ ἐπάγεται περὶ προπατορικῆς ἁμαρτίας ὡς ἀποδεικνυμένης ὑφ' ἡμῶν λογικῶς ἀδύνατον, ἐξελέγχεται ὅτι δὲν ἐννοεῖ τί σημαίνει λογικῶς ἀδύνατον. Λογικῶς δυνατὸν εἶνε ὅχι μόνον τὸ ἀποδεικνυμένον σύμφωνον πρὸς τοὺς νόμους τῆς νοήσεως, ἀλλὰ καὶ βόλον, ὅπερ δύναται νὰ δεχθῆ τις, ἐπὶ τῇ βάσει ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς προϋποθέσεως ἢ ἀρχῆς. Ἡ προϋπόθεσις αὕτη διὰ τὰ μᾶλλον μυστηριώδη δόγματα εἶνε ἡ ἐξῆς: Ὑπάρχει θεία ἀποκαλύπτει ἀποκαλύπτουσα ὑπὲρ λόγον πράγματα, ἕτινα ἀποδεχόμενος τις πιστεῖ, πέποιθεν ὅτι καὶ τὰ παρὰ λόγον φαινόμενα εἶνε κατ' οὐσίαν ὑπὲρ λόγον.

ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΙΑ (σελ. 32—39).

Γνωρίζεις, ἀναγνώστα, τὸν στοιχειώδη τρόπον τοῦ διανοεῖσθαι καὶ γράφειν καθ' ὅν ὅ,τι τις λέγει γενικῶς καὶ ἀορίστως τὸ ἐπεξεργεῖ κατὰ τὸ διασαφηνίζει, καὶ τὸν ἀντίστοιχον ἐργηγευτικὸν κανόνα, καθ' ὅν δὲ ὑπό τιος γενικῶς καὶ ἀορίστως λεγόμενα ἐξηγοῦμεν δι' ὧν σαφέστερον καὶ ὠρισμένως ἀποφαίνεται περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος ὁ συγγραφεὺς. Τὸν κανόνα τοῦτον, ὅν οἱ πάντες ἀκολουθοῦμεν καὶ ὁ κ. Δουβουινιώτης συνιστᾷ ἐν τῇ ἐργηγεύᾳ τοῦ Pünjer ὡς εἶδομεν, δὲν ἀποδέχεται τανῶν ὡς ἐπικριτὴς. Πρωτιμῶ δὲ ἀντ' αὐτοῦ τὴν ἐξῆς τακτικὴν. Τὰ γενικῶς καὶ ἀορίστως εἰρημένα χωρίζων ἀπὸ τῶν σαφεστέρων καὶ ὠρισμένων περιεκτικῶν ἐκδέχεται τὰ πρῶτα καθ' ἣν θέλει ἔννοιαν, πάντοτε ἐννοεῖται ἀντίθετον πρὸς τὴν διὰ τῶν σαφεστέρων χωρίων διατιπουμένων, ἐπωφελοῦμενος τὴν γενικότητα τῆς ἐκφράσεως αὐτῶν. Οὕτω δὲ ὅσα ὁ συγγραφεὺς γενικῶς λέγει τὰ ἀντιτίθῃσιν ὡς ἀντιμαχόμενα πρὸς ὅσα ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς λέγει ἐξηγῶν τὰ ἑαυτοῦ, καὶ ἐξάγει τὸ ἀσφαλὲς συμπέρασμα ἐπιλέγων ὅτι ὁ συγγραφεὺς λησμονεῖ ἢ παρασυρόμενος ὑπὸ τῶν ἐκείνου πηγῶν ἢ μὴ ἔχων σαφῆ ἀντίληψιν τῶν πραγμάτων συγγείει τὰ πράγματα καὶ ἀντιπρόκει πρὸς ἑαυτὸν. Ἡ τοιαύτη τακτικὴ, ἣν ἀκολουθεῖ σταθερῶς ὁ ἐπικριτὴς, θὰ φανῆ παράδοξος καὶ ὅμως εἶνε πραγματικὴ, ἀρκεῖ νὰ προσβλέψῃ τις εἰς ὅσας ἀντι-

φάσεις παρουσιάζει καὶ ἀλλοῦ καὶ ἰδία εἰς τὴν περὶ ἀντιδόσεως τῶν ἰδιωμάτων περιεκτικῆς Χριστολογίας. Ὁμιλοῦντες περὶ ἀντιδόσεως γράφομεν τὰ ἐξῆς: «Κατ' αὐτὴν, λέγομεν, ὡς ἐκ τῆς ἐνότητος τοῦ προσώπου τῆς θείας φύσεως ἀποδίδονται ἰδιώματα τῆς ἀνθρωπίνης καὶ τοῦναντίον τῆ ἀνθρωπίνης θεία. Ἀπ' οὗ δὲ ἄρ. αἱ δύο φύσεις ἠνώθησαν ἐν ἐνὶ προσώπῳ, τὸ αὐτὸ δὲ πρόσωπον εἶνε ὁ φροεὺς ἀμφοτέρων τῶν φύσεων, εἶνε φανερόν ὅτι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἔτε ἡμεῖς χαρακτηρίζεται ὡς Θεὸς δυνατὸν νὰ κατηγορηθῶσιν ἀνθρώπινα ἰδιώματα, καὶ τοῦναντίον θεία, ὅτε χαρακτηρίζεται ὡς ἄνθρωπος. Οὕτως εἰρηται ἐν τῇ Γραφῇ περὶ τοῦ Χριστοῦ, ἐνθὲν μὲν ὡς Θεοῦ, ἔτι περιεποιήσατο τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος... Ἐνθὲν δὲ ὡς ἀνθρώπου ὅτι ὁ δεύτερος ἀνθρώπος εἶνε ὁ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ καὶ ὅτι εὐδοκῆς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανόν, εἰμὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ» (Δογματ. 178). Παρεθῆκαμεν ἐπιτηθεὶς τὴν βλῆν περιεκτικῆς, διὰ νὰ ἴδῃ ὁ ἀναγνώστης, ἂν εἶνε δυνατὸν νὰ διασπαρῆ αὕτη εἰς δύο ἀντιμαχόμενα μέρη. Ὅταν ὁ συγγραφεὺς λέγῃ, ὅτι «ὡς ἐκ τῆς ἐνότητος τοῦ προσώπου τῆς θείας φύσεως ἀποδίδονται ἰδιώματα τῆς ἀνθρωπίνης καὶ τοῦναντίον τῆς ἀνθρωπίνης θεία» ἐπάγεται δὲ ἄμειως ὡς ἐννοεῖται τοῦτο, ἀπαίτεται ἰκανὴ δόσις ἀναισχυντίας, ἵνα εἴπῃ τις «κατὰ ταῦτα δύναται νὰ εἴπῃ τις ὅτι ἡ θεία φύσις τοῦ Χριστοῦ εἶνε θνητὴ, ἢ δὲ ἀνθρωπίνῃ ἀθάνατος. Ἰδὸν εἰς ποῖα ἄτοπα συμπεράσματα ἔγει ἡ ἰδέα τῆς ἀντιδόσεως ἐφαρμοσμένη εἰς τὰς φύσεις καθ' ἑαυτὰς καὶ ὅχι εἰς τὰς φύσεις ἐν τῇ ἐνότητι, ἐν τῷ προσώπῳ, θεωρουμένας» (84). Καὶ ἂν δὲ τὸ πρῶτον μέρος ἦτο κοινῶς διατετυπωμένον, ὅπερ ἤμισα εἶνε ἀληθές, καὶ πάλιν ὁ ἐπικριτὴς ἠδύνατο μὲν νὰ φέρῃ τὴν διατύπωσιν ὅχι ὅμως καὶ νὰ τὴν διαστρέψῃ, ἀπ' οὗ τί ἐννοεῖ ὁ συγγραφεὺς τὸ λέγει ὁ ἴδιος ἄμειως. Ἐπιομεν ἤμισα εἶνε ἀληθές, διότι ἡ διαστρεφόμενη ἐπὶ τοῦ ἐπικριτοῦ πρότασις οὐδὲν ἄλλο λέγει ἢ ὅτι περὶ ἀντιδόσεως παρετήρησεν ὁ ἱερός Λαμασκηνὸς λέγων «οὗτός ἐστιν ὁ τρόπος τῆς ἀντιδόσεως ἐκατέρως φύσεως ἀντιδιδούσης τῇ ἐτέρῃ τὰ ἴδια διὰ τὴν τῆς ὑποστάσεως ταυτότητα» (ἐκδ. Ὀρθ. πιστ. III, 4).

(Ἐπεταί συνέχεια)

ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ

ΕΥΓΕΝΗΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Τὴν ἔδωκεν ὁ Μπερρὺ. Ὅταν ὁ Θεόσεος τῷ ἔκαμε λόγον περὶ τῆς περιουσίας, τὴν ὅποιαν ἐνόμιζεν ὅτι ὁ Μπερρὺ εἶχε, καὶ ὅτι εἰς τὰ γηρατειὰ του τὸν περιέμενον ἢ εὐζωία, ὁ Μπερρὺ ἐμειδίασε καὶ δεικνύων τὴν οἰκίαν του, δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτὴν, εἶπε.

— Πῶς! ἐφώνησεν ὁ Θεόσεος. Δὲν ἔχετε τίποτε συνάξει αἰς, ὁ ὅποιος ἐστάθητε ὁ μοχλὸς τῆς ἐπιτυχίας εἰς

τόσον μεγάλας υποθέσεις; Και όμως, μόνον να εκύπτετε και θα έλαμβάνετε ύσα ήθέλετε.

Ο Μπερρεέ έκάθητο. 'Αλλ' εις τὰς λέξεις εκείνας του Θιέρπου έσηκώθη ως να τὸν έκίνησε κάποιον ελαττήριον, και άπήντησε· μάλλιστα, άλλ' έπρεπε να θελήσω να κύψω.

Σύντομος και έξοχος άπάντησις.

Έάν ποτε, όπως γείνητε πλούσιος και διακριθῆτε, θα έχρειάζετο να κύψετε, ήτοι να έξευτελίσετε τὸν χαρακτιήρα σας και να καταρρίψετε τὸ ήθικόν σας, προτιμήσατε να μείνετε πτωχὸς και άγνωστος, και εῖπατε με ἄλλην τὴν άξιοπρέπειαν: δὲν θέλω! δὲν ήμπορῶ!

Ο Θιέρπος ήννόησε τὴν άπάντησιν εκείνην;

Ψυχὰλ νεανικὰ, αἱ ὁποῖαι εισέργασθε εις τὸν κόσμον, μὴ τὴν λημονεῖτε σεις. (Paillettes d'or).

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

Τριγύρω εις μιαν κλινην, επί τῆς ὁποίας έκείτο εξηπλωμένος πτωχὸς έργάτης προσβεβλημένος από καρκίνον εις τὴν γλώσσαν, συναθροῦντο πολλοὶ μαθηταὶ διασάμου χειρουργοῦ.

Ο καθηγητῆς έμελλε να κόμῃ τὴν έγχειρσιν, και αὐτὴ ήδύνατο να άποβῆ κινδυνώδης.

— Φίλε μου, εἶπε συμπαθητικῶς ὁ λατρός εις τὸν άσθενῆ, χρεωστώ να σε προειδοποιήσω ὅτι ή έγχειρσιν θα έχη διὰ σε σπουδαιότατην συνέπειαν. Έλπίζω βέβαια ὅτι θα έπιτύχω, και θα έπιτύχω· άλλὰ θα χάσῃς διὰ πάντοτε τὴν ὁμιλίαν σου. Έάν λοιπὸν θέλῃς να έκφράσῃς κάποιαν έπιθυμίαν, εἶπέ τὴν· θα μὰς εἶνε διαταγή.

Ολοι έπερίμεναν με άγωνίαν.

Ο άσθενὴς έσκίεθη διὰ μιαν στιγμὴν, έπειτα συνήνωσε τὰς χεῖράς του, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν οὐρανόν, και άργά και με βαθεῖαν συγκίνησιν έκραξε:

Δοξασμένος ὡς ήνε ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

(Paillettes d'or).

ΤΟ ΥΠΟΠΟΔΙΟΝ ΤΩΝ ΠΟΔΩΝ

Ἡ αΦωνὴ του Λόγου ενόμισεν ὅτι ήδύνατο να μὰς ὀνειδίσῃ, έπειδὴ εις τὸ σύγγραμμά μας και πλάναι τῶν προτεσταντῶν, έρμηνεύοντες τὸ Δαβιδικόν, και προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ», λέγομεν ὅτι κατὰ τὸν Ἡσαίαν υποπόδιον τῶν ποδῶν του Θεοῦ πρέπει να θεωρηθῆ ή γῆ. Ἡ έρμηνεία αὐτὴ κρίνεται καταγέλαστος από τὸν συντάκτην του εἰρημένου φύλλου, άποφαινόμενον ὅτι υποπόδιον τῶν ποδῶν εις τὸ άνωτέρω χωρίον πρέπει να θεωρηθῆ ὁ σταυρός. Οὕτω, λέγει, ήρμήνευσεν αὐτὸ ὁ Μακράκης.

Ἄλλ' ὅταν αὐτὸς ὁ Θεὸς έρμηνεύῃ μιαν έκφρασιν, ποῖόν θέειν πλέον δύναται να έχη οἰαδήποτε ἄλλη έρμηνεία; Και εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ὅστις λέγει: εὐ οὐρανός μοι θρόνος, ἡ γῆ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν μου (Ἡσ. ΞΣΤ'. 1). Προτιμῶ λοιπὸν ὁ σοφολογιώτατος συναδέλφος τὴν έρμηνείαν του Μακράκη; Εἶνε ἰδικὸς του λογαρια-

σμός. Ἡμεῖς, παρατρέχοντες τὸ ὕβρολόγιόν του, μένομεν με τὴν τελείαν ασφάλειαν ὅτι έπροσέξαμεν μόνον εις τὴν έρμηνείαν του Θεοῦ.

Παρά τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ ή δρατὴ κτίσις θεωρεῖται ὡς άχειροποίητος ναὸς του Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τῷ άρμόζει περισσύτερον από τοὺς χειροποίητους ναοὺς (Ἡσ. αὐτόθι, Πράξ. Ἄποστ. Ζ'. 48, 49), εἶτι δὲ ὡς εἰκὼν, εις τὴν ὁποίαν τὰ άόρατα του Θεοῦ από κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται (Ρωμ. 20). Ὑπὸ τὴν έποψιν δὲ ταύτην μὰς καλεῖ ὁ προφητάναξ να άποδίδωμεν τιμητικὴν πρόσκύνῃσιν εις τὴν γῆν, ὡς άποδίδωμεν τοιαύτην εις τὰς εκκλησίας μας και εις τὰς εἰκόνας τῶν άγιων μας. Τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ καθαρόν, φθάνει να άναγνωρίζῃ τις ὅτι ὁ Θεὸς έρμηνεύει αληθέστερα και άξιοπιστότερα από τὸν Μακράκην.

ΝΕΟΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ

Ἐπληρώθησαν και αἱ ὁπολιφθεῖσαι εννέα κενὰ επισκοπαὶ· άνεδείχθησαν δ' επισκοποὶ: Σύρου, Ἰήνου και Ἄνδρου ὁ Ἄθανάσιος Λεβεντόπουλος, Τρικκης ὁ Ἄνθιμος Παντελάκης, Ὑδρας ὁ Ἰωάσαφ Σιακος, Χαλκιδος και Καρυστίας ὁ Χρῦσανθος Πρεβατῆς, Τριφυλίας και Ὀλυμπίας ὁ Γαβριήλ Παπαϊωάννου, Δευκάδος και Ἰθάκης ὁ Δανιήλ Σουλίδης, Αἰγιαλείας και Καλαβρύτων ὁ Χαρίτων Κανελλόπουλος, Σπάρτης και Μονεμβασίας ὁ Γερμανὸς Τρωϊάνος, Θήρας ὁ Ἀγαθάγγελος Γεωργιάδης. Οἱ τέσσαρες πρώτοι έχειροτονήθησαν ήδη.

ΜΙΑ ΕΙΚΩΝ

Ἐξεπονήθη ὑπὸ του λ. Σπυρ. Δ. Κατσιγιαννοπούλου και ήδη άνετυπώθη πολὺ βελτιωμένη εἰκὼν παριστάσα τὴν μέλλουσαν Κρίσιν. Ἡ εἰκὼν αὐτὴ ὑπερέχει πασῶν τῶν μέχρι τοῦδε έκπονηθεισῶν, διότι στηρίζεται εις τὸ πνεῦμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς και εις τὴν λογικὴν νόησιν, ήτοι στηρίζεται εις τὰ πρᾶγματα και ὄχι εις τὴν φαντασίαν. Εἶνε δὲ πολὺ διδακτικὴ και ψυχωφέλης διὰ τῶν ενθυμήσεων, τὰς ὁποίας διεγείρει, συντελοῦσα εις τὴν διεγερσιν του θεοῦ φόβου και του πόθου τῶν αἰωνίων και άνεκφράστων άμοιβῶν. Ἡ τιμὴ τῆς εἰκόνης ὠρίσθη έλαχίστη, ήτοι ἐν μὲν τῷ έσωτερικῷ εις δρ. 1.20 μετὰ σχετικῶ βιβλίου άποδεικνύοντος λογικῶς και διὰ τῆς Ἁγ. Γραφῆς τὴν ὑπαρξιν τῶν ἐν τῇ εἰκόνι παρισταμένων και διερμηνεύοντος τὴν σημασίαν αὐτῶν, ἐν δὲ τῷ έξωτερικῷ τιμᾶται ἐνὸς και ήμισσεως φράγκου, Εὐρίσκεται και παλεῖται λιανινῶς ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ α' Ἀν απλάσσειον ἐν τῇ ὁδῷ Μητροπόλεως, χονδρικῶς δὲ παρὰ τῷ ἰδίῳ συγγραφεῖ και εκδότη. Διὰ τοῦτο οἱ βουλόμενοι πρέπει ν' άπευθύνωνται πρὸς αὐτὸν με τὴν διεύθυνσιν: κ. Σπυρ. Δ. Κατσιγιαννόπουλον, ὁδὸς Ἁγ. Μάρκου ἀριθ. 6. Οἱ άγοραζόντες ζωτῶν εἰκοσι και προπληρόντες έχουσιν έκπητῶσιν κανονισμένην δι' ἰδιαιτέρας συμφωνίας μετὰ του ἰδίου συγγραφέως.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εἰκὼν Σαμουήλ.—Ἐρμηνεία σύντομος εις τὸ κατὰ Μάρκον Εὐαγγέλιον, ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ.—Οἱ δαμονιζόμενοι τῶν Γαδαργῶν, ήτοι περὶ του άκατονομάστου πάθους, ὑπὸ Κωνστ. Η. Καλλιτίκου.—Ο ὕπνωτισμός και ὁ πνευματισμός.—Ο ὄρηγητῆς τῆς θεολογίας κ. Δουβουνιώτης έξεταζόμενος εις τὴν Δογματικὴν και εις τὴν Λογικὴν, ὑπὸ Χρ. Ἀνδροῦτσου.—Εὐγενής άπάντησις.—Ο τελευταῖος λόγος.—Τὸ υποπόδιον τῶν ποδῶν.—Οἱ νέοι Ἐπισκοποὶ.—Μία εἰκὼν.—